

Sagen sættes til Forhandling.

Finansministeren (*N. Neergaard*): Hovedbestemmelsen i det foreliggende Lovforslag er, at enhver, der i Henhold til Lov, Bevilling eller en af Politivirigheden meddelt Tilladelse afholder eller lader afholde Teaterforestillinger, Koncerter, Cirkus- og Varietéforestillinger samt en Række andre Forestillinger og Fremvisninger, der ere nævnte i Forslagets § 1, skal svare en Afgift til det offentlige af 15 pCt. af den derved indvundne Entréindtægt. Afgiften opkræves i København af Magistraten og udenfor København af Politivirigheden ligesom den 5 pCt.s Afgift, som vi have ifølge Plakaterne af 1799 og 1849, og de Afgifter, som udenfor København svares i Henhold til Justitsministeriets Cirkulære af 1861. Hensigten har været at holde sig saa nær op mod de fastsatte Former for den nugældende Beskatning, som det er muligt, dels af iøjnefaldende praktiske Grunde, dels ogsaa for at gøre Opkrævningen saa billig som vel muligt. Dette Forslag har den store Fordel, at det slet ikke medfører nogen Opkrævningsomkostninger; det vil kunne administreres saa godt som uden Udgift for Statskassen.

Udbyttet af Afgiften skal tilfalde Statskassen med $\frac{2}{3}$ og med $\frac{1}{3}$ de vedkommende Kommuner, hvor Forestillingerne og Fremvisningerne finde Sted. Som det vil være bekendt, er Afgiften i København nu almindeligvis 5 pCt., kun for udenlandske Kunstnere 10 pCt. Det vil da være saaledes, at naar Københavns Kommune faar $\frac{1}{3}$ af en Afgift paa 15 pCt. af Bruttoindtægten, vil den være mere end skadesløsholdt for Tabet af den Indtægt, den nu har. Ganske vist mister den altsaa den Indtægt, den har af udenlandske Kunstnere, men den er ikke betydelig — det er naturligvis meget vekslende Beløb, der komme ind fra det ene Aar til det andet —, og Københavns Kommune faar i alt Fald rigeligt Vederlag for det Tab, den derved lider, derigennem, at der indføres Afgift af det kongelige Teaters Forestillinger, hvilke ikke før have været underkastede en saadan Beskatning, og Københavns Kommune faar $\frac{1}{3}$ deraf.

Efter Forslagets § 4 bemyndiges Finansministeren til at eftergive eller ned sætte Afgiften af de i denne Lov omhandlede Forestillinger og Fremvisninger o. desl., naar disse iværksættes i Undervisningsøjemed ved Foranstaltning af eller efter Aftale med Skoler eller have et videnskabeligt Formaal eller tjene til Op-

lysningens Fremme, og for Forestillinger i velgørende Øjemed kan den Del af den erlagte Afgift, som svarer til det paagældende Overskud, tilbagebetales efter nærmere Regler, der ere angivne i Paragraffen. — Hvor Opkrævningen af Afgiften ikke vil udgøre 3 Kr. for hver Dag, Forestillingen eller Fremvisningen finder Sted, og den afgiftspligtige ikke har Ophold paa det vedkommende Sted, kunne Myndighederne undlade Opkrævningen af Afgiften. Det er for at skaane de ganske tilfældige og, hvad Indtægten angaar, lidet betydende Forestillinger, der finde Sted af omvandrede Kunstnere etc. — Saa er der endvidere en Række af Bøde- og Kontrolbestemmelser, angaaende hvilke jeg skal henvise til de enkelte Paragraffer.

Udbyttet er anslaaet til $1\frac{1}{3}$ Mill. Kr. i det hele, og Statens Anpart deraf vil altsaa blive ca. 900,000 Kr. Det følger af sig selv, at dette finansielle Overslag kun kan være bygget paa et Skøn. Hvad København angaar, have vi ganske vist ret bestemte Data at bygge paa. Der have vi, knyttet til den allerede bestaaende Afgift, ret nøjagtige statistiske Oplysninger at gaa efter. Hvad Provinserne angaar, er det derimod langt mere spredt og tilfældigt, hvad vi have haft at bygge paa. Ganske vist er der, som jeg nævnedes, en Bemyndigelse til at opkræve en Afgift i Henhold til justitsministerielt Cirkulære af 1861, men der er overladt de stedlige Myndigheder ret vidt Raaderum. Afgiften opkræves efter meget forskellige Principper og efter meget forskellige Satser, og det har ikke været muligt at faa en fuldstændig Redegørelse for, hvad der kan antages at være Bruttoindtægten af samtlige disse Forestillinger. Vi have nærmest maattet gaa frem efter Stikprøver, tagne i forskellige Købstæder og Stationsbyer, og i Henhold til dem have vi gjort et Overslag, overfor hvilket jeg selv maa tage alt muligt Forbehold. Det kan selvfølgelig kun være et Skøn; dog mene vi at have holdt os nogenlunde paa den sikre Side.

Hvad der tilsigtes med dette Forslag, er jo ikke at indføre en Næringsafgift, men en Forbrugsafgift. Da denne Forbrugsafgift rammer alle de offentlige Forlystelser, der afholdes imod Entré, alle de af den Art Foretagender, som kunne antages at være i effektiv Konkurrence med hinanden, er Hovedbetingelsen for Overvæltning af Skatten til Stede, og en saadan Overvæltning vil, antager jeg, sikkert ogsaa finde Sted. Jeg har ikke i den vidt-